

típus pénzlába tér el egymástól; a második típus átlagsúlya többé-kevésbé megegyezik az első típuséval, míg a harmadik típus pénzlábát erősen könnyítették: az 1,2 g. körüli átlagsúly 0,8 g.-ra csökkent. Ennek bizonyára gazdasági oka, feltételezhetően a füstpénz-adó bevezetése volt. Tény, hogy ez a harmadik típus vált általánossá, valójában ez jelenti a pénzgazdálkodás általánossá válását, amely István uralkodásának második évtizedében lehetett.

A magyar királyság alapításkori pénzügyi kapcsolatainak tisztánlátásához a teljesség megismerése szükséges. Tény, hogy a pénzverés, mint a királyság egyik intézménye, mint felségjog, teljes egészében a nyugati pénzrendszerhez igazodott, közvetlen példaadója pedig Bajorország volt. Ez azonban nem jelentette a magyar hagyományok feladását: ezt mutatja pénzünk magyar jellege, ami nem jelentette addigi, más irányú külkapcsolataink megszakítását sem. A magyar királyság létrehozói – Géza fejedelem és István király – a Nyugatot választották, de a korszak két szuperhatalma – a Német-Római Birodalom és a Bizánci Császárság – között csak ügyes politikázással és diplomáciával tudták függetlenként megtartani a királyságot. Minden tényleges, jövőt meghatározó kapcsolatot Rómához, Regensburghoz, Aachenhez kötött a magyar király, de a gyakorlati politizálásban számolnia kellett a Bizánccal, amellyel a kapcsolat István korában már több mint egy évszázadra nyúlik vissza. S ebben a kapcsolatban jelentős szerepe volt a külkereskedelemnek és a pénzforgalomnak, azaz a bizánci pénzeknek. Ez a hagyományos kapcsolat lehetett az indoka Szent István királyunk arany-pénzverésének, amely – rövid ideig – bizánci mintára, bizánci pénzláb alapján folyt.

István király pénzverése tehát kitűnően szimbolizálja a születőben lévő magyar állam helyzetét: szervesen Európa részévé vált, ugyanakkor híd volt kelet felé, de mindkét irányban megtartotta magyarságát.

Gedai István

HÍREK

Valkói emléktábla

A Szent Mihály-napi búcsú alkalmával szépszámtú helybeli lakos és a környező falvak képviselőinek jelenlétében avatták fel Valkó községben a Szent Erzsébet Ház falán *Horváth József* egykori segédrendőr emléktábláját, aki 1945-ben példanélküli bátorsággal hónapokon át fegyverrel védte a község kiszolgáltatott népét az orosz katonák garázdálkodásaitól, és akit ezért szibériai táborokba hurcoltak, ahol fiatalon meghalt.

Az ünnepi szentmise után *Dul Géza* valkói plébános köszöntötte az ünnepség résztvevőit, majd *dr. Tóth József* tanár emlékezett a fiatal hős tetteire, és *Tóth Gábor* országgyűlési képviselő méltalta az ünnep jelentőségét.

Az emléktáblát a vendégül hívott *Regőczy István* lelkipásztor szentelte fel, aki maga is éveket töltött a diktatúra börtöneiben. Az ünnepség résztvevői tetszéssel fogadták a helyi nyugdíjas klub népviseletbe öltözött énekkarának és a roma fiatalok kórusának szereplését.

Erre az alkalomra jelent meg *dr. Tóth József* tollából rövid biográfia *Horváth József* életéről a helyi Szent Erzsébet Segítő Alapítvány kiadásában – több önzetlen szponzor támogatásával. A Szent Mihály arkangyal bronz domborművével díszített márványtáblán a következők olvashatók:

„Senki sem szeret jobban,
mint aki életét adja barátaiért.”
Jn. 15. 13
HORVÁTH JÓZSEF
1924–1948
emlékére
aki 1945-ben a kiszolgáltatottak mellett
szembe mert szállni az erőszakkal,
bátorsággal, leleménnyel védte
Valkó község lakosait

Dr. Tóth József